

МАРКО КРАЉЕВИЋ УКИДА СВАДБАРИНУ

(драматизација народне песме)

Поранио Краљевићу Марко, поранио низ Косово равно и сретне Косовку девојку.

МАРКО: Божја помоћ, Косовко девојко!

ДЕВОЈКА (*до земље се поклања*): Здраво да си, делијо незнана!

МАРКО: Драга сестро, Косовко девојко! Лепа ти си, секо, млађа била! Красна ти си стаса и узраста, руменила, господска погледа! Ал' те, секо, коса покварила; јер си тако, секо, оседила?

С ког' си млада срећу изгубила? Ил' са себе, ил' са своје мајке, или са свог стара родитеља?

ДЕВОЈКА: Ала ти везеш те стихове ко из песме!

МАРКО: Оно јест, ово и јест песма, и не квари је, него се ти мало сад заплачи.

ДЕВОЈКА: И треба да плачем, кад сам са себе срећу изгубила како дође Арапин прекоморац, па од цара Косово закупи, и наметну зулум на Косово: ко с' удаје, тридесет дуката; ко се жени, тридесет и четири.

МАРКО: А тако значи, дошао у нашу земљу, па хоће да се обогати. Богме неће то ићи тако лако, док сам ја у животу.

ДЕВОЈКА: Волим, брате, изгубити главу нег' љубити свој земљи душмана.

МАРКО: Драга сестро, Косовко девојко, не шали се, немој себи смрти учинити, већ ми кажи Арапове дворе где су?

ДЕВОЈКА: Да му не носиш свадбарине можда?

Марко се маши руком у џепове те извади тридесет дуката, па их даде Косовки девојки:

МАРКО: На ти, секо, тридесет дуката, пак ти иди своме белом двору, а мени кажи где су Арапове дворе, ја ћу платит свадбарину за те!

ДЕВОЈКА: Ено ти доле на Косову, шатори, све је накитио таким главама јуначким, па види можеш ли што чинити, а за дукате хвала!

МАРКО (*плачући*): Ој давори, ти Косово равно! Шта си данас дочекало тужно, после нашег кнеза честитог, да Арапи сад по теби суде! Ја срамоте поднети не могу, ни жалости велике трпити, да Арапи таки зулум чине и да љубе младе и девојке. Данас ћу вас, браћо, осветити, осветити, или погинути!

Марко одлази бесан са сцене.

СТРАЖА: Господине, Арап-прекоморче, иде неки јунак, носи главу на раменима, нама се чини да је дошао по твоју. Коњ и копита, све море жива ватра сева, оће јунак на нас ударити!

АРАПИН: Није ти ово море епска песма па да смије јунак на бољег ударити од себе, то је неки фићфирић што носи свадбарину, па се расрдио! Ајте ви по њега, да га дочекате лепо! Примите ви њему коња, и оружје, и пустите га мени под шаторе, нећу блага, узећу му главу, да добијем коња према себе.

Марко се појављује, слуге му прилазе.

СТРАЖА: Рекао нам газда да ти узмемо коње и оружје.

МАРКО: Па шта чекате!

СТРАЖА: Не смемо!

МАРКО: Приђите ближе, нећу вам ништа!

Стража се приближава полако, и када су били надомак, Марко урликне, стража се поплаши и побегне. Излази Арапин.

МАРКО: Божја помоћ, драги господине!

АРАПИН: Здрав, јуначе, делијо незнана! Оди, јуначе, да пијемо вина, па ми кажи, што си ми дошао.

МАРКО: Немам каде с тобом пити вина, а добро сам до тебе дошао, врло добро, боље бит не може!

АРАПИИ: Ако је посао у питању, онда да седнемо за астал!

МАРКО: Могу ја и стојећи. Испросио сам лепоту девојку, осташе ми на друму сватови, дошао сам, донео свадбарину! Колико?

АРАПИИ: Та ти за то и одавно знаш: ко с' удаје, тридесет дуката; ко се жени, тридесет и четири! Ти си прави јунак од мејдана, те можеш и стотину дуката дати!

Марко баца пред Арапина три дуката.

МАРКО: Веруј мени, више немам блага, већ кад би ме тео причекати док се вратим с лепотом девојком, тамо ће ме даривати лепо, све ћу теби поклонити даре!

АРАПИИ (*бесно*): У мен', курво, вересије нема! Не даш блага, са мном се подсмеваш!

Па потрже тешка буздована, те удара Краљевића Марка, удари га три-четири пута. Насмеја се Краљевићу Марко.

МАРКО: О јуначе, Арапине црни, ил' се шалиш, ил' од збиље бијеш?

АРАПИИ (*бесно*): Не шалим се, већ од збиље бијем!

МАРКО: А ја мислио да се шалиш! Кад се не шалиш, онда имам и ја нешто буздована, да те куцнем три-четири пута, колико си ти мене ударио, толико ћу ја тебе ударити.

Марко хвата буздован и удара Арапина, који побегне са сцене.

МАРКО *смејући се*: Боже мили, на свем' теби вала, кад брж' оде са јунака глава! Кан'да није на њему ни била! А сад, где девојка има за удају, нека тражи себи господара, нек с' удаје док је за младости, а где јунак има за женидбу, нек се жени, нека љубу тражи, одсад више нема свадбарине, Марко за све свадбарину плати!

НАРОД (*глас иза сцене*):

„Бог да живи Краљевића Марка,
који земљу од зла избавио,
који сатра земљи зулумћара;
проста м' била и душа и тело!“